

## Jindřich Šídlo – scénář k audio reportáži



1. ruchy z demonstrace, skandování davu, záznam demonstrací z 80. let – několik sekund
2. *„Během té cesty se nebál nikdo. Vůbec nikoho nenapadlo, co by se mohlo stát, protože jdete a máte pocit, že Vám patří svět. To bylo hezký..“*
3. **Tobiáš: Jindřich Šídlo, novinář a fanoušek Arsenalu, v mládí aktivní fotbalista za Bohemians. Vyrůstal v pražských Vršovicích, kde bydlel se svojí maminkou. Už od studií na gymnáziu se zajímal o politické dění. Účastnil se protestů během Palachova týdne i sedmnáctého listopadu. V sedmnácti letech podepsal petici Několik vět.**
4. *„Já jsem znal dost dobře obsah těch oficiálních novin, protože jsem už od roku 1986 jako student, to bylo někdy mezi 7., 8. třídou, jsem začal roznášet noviny. A v roce 1989 jsem dokonce pracoval, jsem měl letní brigádu jako pošťák v Turnově a to byla zrovna doba, kdy vrcholila kampaň proti Několika větám, tak já jsem to musel každý ráno, ty noviny, protože Rudý právo vycházelo v obrovském formátu, tak já jsem to musel vždycky celý přehnout a při tom jsem si to přečetl, dodnes jsem z toho, myslím, schopnej citovat, byl to uplnej humus.“*
5. **Ondra: Nikdy nebyl na straně komunistů a proti režimu aktivně bojoval i ve škole. S kamarádem psali školní časopis Rebel:**
6. *„A my jsme si vymysleli v tom září 89, že budeme vydávat svůj vlastní časopis, vydali jsme dvě čísla, za který nás teda rodiče nepochválili. A to byla naše dětská v úvozovkách odpověď na Lidový noviny, jo. Ale my jsme tam třeba měli rozhovor s Bolkem Polívkou, kterýho jsme někde odchytili. Nebo s Michaele Kocábem a byl to časopis, kde jsme vlastně jako se sebevědomějma našima 16 let popisovali náš pohled na svět, nic se nám nestalo, samozřejmě, protože to pak skončilo, ta doba celá..., ale jsem na to vlastně docela pyšnej..., to byla první věc, kam jsem něco napsal a četl to někdo jinej než učitel.“*
7. **Tobiáš: Brutální zásahy ze 17. listopadu 1989 na Národní třídě ho přiměly, aby se spolužáky zorganizovali na gymnáziu stávkový výbor.**

8. *„My jsme teda šli dovnitř a řekli jsme, že se neučíme. A ty profesori to vzali vážně, dobře, tedy se neučíme. Nám odpadla písemka z ruštiny, z který jsme měli trochu obavy, i když já ne, protože maminka je ruštinářka a já jsem rusky uměl vždycky dobře, tehdy. A prostě jsme řekli, že stávkujeme, že to je na protest proti tomu zásahu proti studentům.“*

**9. Ondra: Pan Šídlo se stal mluvčím stávkového výboru. Jak se v této pozici cítil?**

*„Nám spousta těch okolností nedocházela, kdyby nám došla, tak jsme se možná báli. Ale tak jsem se stal stávkovým mluvčím a vykonával jsem funkci mluvčího, pak přijela Čsl. televize, ta nás nahrála, natočila, redaktor Kantořík, to si pamatuju dodnes, p. on byl pak mluvčí Šumavského národního parku, a já jsem pak večer pobíhal po Praze, protože v tý Praze se furt něco dělo a doběh jsem ke svá tetě, to byla manželka toho majitele tý galerie a ona otevřela dveře a zakřičela „Vy jste naši hrdinové!“ a protože chvíli předtím jsme byli v tý televizi.“*

**10. Tobiáš: Reakce ředitele školy přišla velmi brzo.**

*„ Ten večer bylo důležitý v tý škole to, že byly rodičovský schůzky, dlouho plánovaný, tam vystoupil ředitel tý školy, jistej Mikyška, kterej...já ho vlastně už neumím hodnotit po těch letech, ale byl to jako ředitel školy za normalizace, škola byla zajímavě poskládaná...ten se tam ale rozčilil a řekl „děti jsou kontrarevolucionáři a nikdy se nedostanou na vysoký školy. Tehdy vstala maminka jednoho mýho spolužáka Jindry Štěrbáčka, o který jsme fakt netušili, že by v ní dřímá jako revolucionář a řekla mu „my jsme na svoje děti pyšný a vy o nich už nebudete rozhodovat a tím podle mě revoluce zvítězila. „*